

at man med Hensyn til det Slags Gjenstande, hvorpaa der er Svind, naar man vil gjøre Regnskabet nøiagtig op, lader Regnskabsføreren hvert Aar i to eller tre Aar komme og sige, at der har været saa og saa meget Svind derpaa, derefter lader det blive undersøgt, om det er rigtigt, og saa kommer med Resolutionen. Paa denne Maade vil Sagen blive ordentlig undersøgt, men ved at benytte den Fremgangsmaade at ansætte et fast Svind kan der hengaa et halvt Hundrede Aar, inden man kommer til at undersøge og til at vide, hvor Meget der virkelig er gaaet bort. Jeg tror altsaa ikke, at det er en rigtig Fremgangsmaade, som man her har fulgt, og jeg tror ikke, at Marinens Regnskaber ere blevene rigtigere eller bedre, end de vare for 10 Aar siden. Jeg tror snarere, at de ere gaaede tilbage end frem, og jeg tror, at der her er et fuldt gyldigt Bevis derfor.

Hørl: Den høitærede Minister sagde før, at den omhandlede Udgift under Vagervæsenet var udbetalt, fordi den var bevilget. Det er mig fuldkommen bekendt, at den er bevilget, idet ogsaa disse saa Dalere ere opførte i den Opgjørelse af Udgifterne ved Vagervæsenet, som findes i Anmærkningerne til Finantsloven; men jeg tror, at fordi en Udgift er bevilget ved Finantsloven, derfor kan Statsrevisionen dog meget godt henvende sig til Ministeriet og henlede Opmærksomheden paa, hvorvidt Fortolkningen af vedkommende Lov er rigtig eller fork. Statsrevisionen er med Hensyn til denne Lov gaaet ud fra, at naar man sammenholder § 4 med § 14, saa maa disse Diæter til Reisen til Fjæng gaa med ind under de andre Dagpenge, som de to Officerer fik, paa Grund af at de vare kommanderede til Vagervæsenets Tjeneste, i hvilken de forbleve hele Aaret rundt i uafbrudt Forretning. Ellers, naar en saadan Reise skulde stilles for sig selv, skulde man synes, at deres Diæter, naar de vendte tilbage fra denne Reise, skulde begynde forfra med det fulde Beløb, og ikke med $\frac{2}{3}$. Jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister har taget denne Bemærkning af Statsrevisionen noget stærkere, end der i det Mindste fra min Side har været ment. Det maa vist være den høitærede Minister bekendt, at der er indledet en fornyet Brevvevling derom; jeg skulde i det Mindste tage meget feil, om der ikke allerede for længe siden til Ministeriet er afgaaet en Skrivelse om samme Punkt angaaende Regnskabet for Finantsaaret 1871—72. Hvis Statsrevisionen havde betragtet det som noget Uvovligt eller som Noget, der ikke burde taales, saa vilde der være gjort en Bemærkning om, at disse Penge burde tilbagebetales, men det er ikke sket; Statsrevisionen har alene forment, at det vilde være rigtigt, om Ministeriet igjen vilde tage denne Sag under Overveielse. — Da jeg paa Grund af denne Sag har taget Ordet, skal jeg tillige tillade mig et Par Ord i Anledning

af de Udtalelser, som fremkom fra den høitærede Minister med Hensyn til Bøssemageregemen. Den høitærede Minister sagde, at det ikke var nogen ny Examen. Jeg har dog tidligere nogle Gange gennemgaaet Specialregnskabet for Artilleriet, men har aldrig deri fundet nogen Udgift til Bøssemageregemen før ifjor, og saaledes som Ordren til denne Udgift var affattet, og efter den Korrespondance, som Statsrevisionen har ført derom, kunde det ikke falde mig ind, at det var en ældre Examen, som var omdannet, men snarere at det var en aldeles ny oprettet Examen. Smidlertid gjør dette dog i een Henseende ikke Noget til Sagen, nemlig forsaavidt som denne Examen, som ikke er saa ganske ubetydelig, ikke er optagen i Regnskabsoversigten, saa at Statsrevisionen først er bleven bekendt dermed ved at gennemgaa Specialregnskaberne. — Den høitærede Minister omtalte Udgifterne til Krigsministeriets Trykkeri. Statsrevisionen har derom kun gjort en eneste Bemærkning. Naar man sammenholder det Beløb, der er angivet af Ministeriet som Udgift til Trykkeriet, med, hvad det vilde koste at faae disse Sager trykte paa andre Trykkerier, saa vil man se, at det ikke er til Fordel for Statskassen, at Ministeriet selv holder et Trykkeri. Naar man ser hen paa Udgifterne ved Trykkeriet, saa have vi først Lønningen 950 Rd.; desuden har der i de første 8 Maanedes af Finantsaaret været brugt Militærarbejdere; i de 4 Maanedes, hvor der ikke var nogen Militærarbejder, der kunde hjælpe i Trykkeriet, er der betalt 100 Rd. til en Mand, der skulde erstatte denne Hjælp; altsaa, hvis man ikke havde haft nogen Militærarbejder i de første 8 Maanedes, vilde der være betalt i Lønning alene 1150 Rd. Naar man saa ser, at Ministeriet selv anslaar, at det, der er trykt her, vilde kunne trykkes ved andre Trykkerier for 1175 Rd., saa er dette altsaa omtrent, hvad alene Lønningerne udgjøre. Men foruden Lønninger er der jo selvfølgelig en hel Del andre Udgifter ved Trykkeriet. Saaledes staar der f. Ex. her 83 Rd. til Skrift; Aaret iforveien var der udgivet 200 Rd. til Skrift, og hvorledes Udgifterne ville stille sig i Aaret 1871—72, veed jeg ikke, da jeg endnu ikke har faaet dem opgivne fra Ministeriet; men jeg tror vist, at der enten i 1871—72 eller i indløvende Finantsaar, efter hvad der er sagt, vil komme en temmelig betydelig Udgift til en Presse. I det Hele taget er det aabenbart, at et lille Trykkeri, som drives af Ministeriet, maa være en kostbar Institution. Statsrevisionen har ikke gjort noget Forslag om, at dette Trykkeri skulde nedlægges; men den har blot søgt at henlede Rigsdagens Opmærksomhed derpaa, for at der kunde blive Forhandling derom imellem Ministeriet og Rigsdagen. Der kunde jo nemlig være andre Grunde, som kunde være saa vigtige for Ministeriet, at det derfor vilde holde paa Trykkeriet, og at Rigsdagen vilde billige det. Det er saaledes